

י"ד ז': וְרִיחַ - הטעם מלעיל ברי"ש'.

י"ד ט': מַהֲלֵי עוֹד - יש לשים לב לנגן את הטעמים במקומם הנכון, ולא להטעים 'מָה לִּיעוֹד'.

פְּרִיָּץ - הפ"א בסגול, ואין לקרוא 'פְּרִיץ' בחיריק.

י"ד י': יִבְּזוּ - הטעם מלעיל ביו"ד*.

יִלְכוּ - הטעם מלעיל ביו"ד*, והלמ"ד בשווא נע"א.

יִקְשְׁלוּ - הטעם מלעיל בכ"ף*, והשי"ן בשווא נע"א.

יואל ב' י"א: וְיֵץ - האל"ף לא נשמעת, ונקרא 'וְדַנִּי'*. וכן הוא להלן (י"ד): לֵיץ. ולהלן (כ"ג): בֵּיץ.

יִכְלְנוּ - הלמ"ד בסגול, והנו"ן דגושה, והוא לשון יחיד נסתר (ואמור על יום ה'). והקורא 'יִכְלְנוּ' בצירי ורפה*, משנה משמעות ללשון יחיד המדבר על רבים וכולל עצמו עמהם*.

ב' י"ב: וְגַם־עֲתָה - ראוי להקפיד על הגייה נכונה של העי"ן, שלא ישמע שקורא 'אַתָּה' באל"ף טו'.

נָאִם־יֵי - יש לשים לב לנגן את הטעם כראוי במקף, ולא להוסיף מונח ולהטעים 'נָאִם יֵי'.

בְּכָל־לִבְבָכֶם - יש לשים לב לנגן את הטעם כראוי במקף, ולא להוסיף מונח ולהטעים 'בְּכָל לִבְבָכֶם'.

ב' י"ג: וְשׁוּבוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם - יש לשים לב לנגן את הטעמים במקומם הנכון, ולא להטעים 'וְשׁוּבוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם'.

ב' י"ד: מִי יֹדַע יָשׁוּב וְנָחֵם - יש לשים לב לנגן את הטעמים במקומם הנכון, ולא להטעים 'מִי־יֹדַע יָשׁוּב וְנָחֵם'.

ב' ט"ו: קִדְשׁוֹ־צִוּם - הדלי"ת בדגש, והשווא נע.

ב' ט"ו: מִקְדָּרוֹ - החי"ת בסגול, ואין לקרוא 'מִקְדָּרוֹ' בפתח.

חֻסָּה - הטעם מלעיל בחי"ת.

ב' י"ט: הִנְגִּי - הנו"ן הראשונה בשווא נע, ויש אומרים שהיא

בשווא נח"ט.

וּשְׁבַעְתֶּם - העי"ן בשווא נח. ואין להבליעה ולקרוא 'וּשְׁבַתֶּם' או לקרוא 'וּשְׁבַעְתֶּם' בחטף פתח.

ב' כ': מַעֲלִיכֶם - ראוי להקפיד על הגייה נכונה של העי"ן, שלא ישמע שקורא 'מַאֲלִיכֶם' באל"ף טו'.

בָּאֲשׁוּ - האל"ף בשווא נח". ואין להבליעה ולקרוא 'בָּשׁוּ' או לקרוא 'בָּאֲשׁוּ' בקמץ.

ב' כ"א: אֶל־תִּירָאִי - הרי"ש בשווא נע, והוא מלשון יראה. והקורא 'תִּירָאִי' בשווא נח, משנה משמעות ללשון ראייה. וכן הוא להלן (כ"ב): אֶל־תִּירָאוּ.

ב' כ"ג: גִּילּוֹ - הטעם מלעיל בגימ"ל.

וַיִּזְרַד - הטעם מלעיל ביו"ד.

ב' כ"ד: הַגְּרָנוֹת - הגימ"ל בחטף קמץ קטן, והוא נהגה כקמץ קצר מעט"ח.

הִיקָבִים - היו"ד רפה, ובשווא נח"ט.

ב' כ"ה: וְשַׁלְמְתִי - הטעם מלרע בתי"ו.

ב' כ"ז: וַיִּדְעֻתֶם - היו"ד לא נשמעת ונקרא 'וַיִּדְעֻתֶם'. ואין לקרוא 'וַיִּדְעֻתֶם' בשווא.

וַיִּדְעֻתֶם - העי"ן בשווא נח. ואין להבליעה ולקרוא 'וַיִּדְעֻתֶם' או לקרוא 'וַיִּדְעֻתֶם' בחטף פתח.

מיכה ז' ח': מִיָּמִי - הטעם מלעיל במ"ם הראשונה*.

❖❖❖ ❖❖❖ ❖❖❖

יְדִינִי בעוד שהפיסוק הוא 'וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֶלְהִינִי, לְמַעַשְׂהָ יְדִינִי'.

* וענין המתג מבואר בגליון 177 הפטרת ויצא הערה ח'.

א" ענין זה מבואר בגליון 216 הפטרת ואתחנן הערה ט'.

ב' בשם אדנות ואלוקות, אם באה לפנייהם אחת מהאותיות מש"ה, האל"ף נשמעת, ואם באה לפנייהם אחת מהאותיות וכל"ב, אין האל"ף נשמעת, ואז יבוא במקום האל"ף מתג שמאריך מעט את תנועת הפתח או הצירי, ועל ידי זה מתארכת התנועה ונשמע כעין אל"ף (וסימנך, מש"ה מוציא וכל"ב מכניס). וכלל זה נוהג גם באדנות ואלוהות שאינם שם קודש.

ג' לקוראים בהגיה המבחינה בין צירי לסגול, גם אם לא יקפידו על הדגשת האות, אע"פ שעשו בזה שלא כדון, לכאורה לא שינו משמעות, כיון שהמשמעות ניכרת על ידי הקריאה בסגול. אך לקוראים בהגיה שאינה מבחינה בין צירי לסגול, שאצלם כל הבידול בין המשמעים ניכר רק על ידי הדגש והרפה, אם לא יקפידו להדגיש כראוי, יש לחשוש בזה לשינוי משמעות.

ד' וכבר כתב בשו"ת אורים גדולים (למוד כ', סימן ג' בדפו"ח) (לר' אברהם ישראל זאבי זצ"ל אב"ד חברון, נפטר תצ"א, שו"ת זה מוזכר פעמים רבות בחיד"א וברע"א), שמי ששינה וקרא 'תְּשַׁלְּחֵנוּ' בנו"ן רפה במקום 'תְּשַׁלְּחֵנוּ' בנו"ן דגושה, וכיוצא בזה, הרי שינה משמעות ויש להחזירו (כמו שכתב הרמ"א [או"ח סימן קמ"ב סעיף א'] שבשינוי שמשנתה הענין מחזירין אותו). והוסיף שם שגער בשלוחי ציבור שלא דקדקו לקרוא בדגש. והובאו דבריו בכף החיים (סימן קמ"ב אות ט').

טו ענין זה מבואר בגליון 216 הפטרת ואתחנן הערה י"א.

טו משום כלל הדומות. וענין זה מבואר בגליון 117 פרשת נח הערה ב'.

י" כתב בקסת הסופר (פתחה לחלק שני, אות ו'): אבל דין נח נראה אינו נוהג באל"ף, ומה שנמצא 'נִאָדָר בְּקִדְשׁ' שהאל"ף בע"כ היא כמו נח נראה מדדלי"ת שלאחריה דגושה, זהו דלא כמנהג הלשון אלא מטעם כמס. וכוונתו שאע"פ שדרך האותיות הגרוניות להתרחב משווא נח לחטף, כאן האל"ף נשארה בשווא נח שלא כמנהג.

ולענין אופן הגיית אל"ף בשווא נח, כתב ר' שבתי סופר שהיא קלה מאד עד שכמעט ולא תורגש בקריאה. והיינו שלאות אל"ף יש מבטא מסויים שהוא קל מהאות עי"ן, ולכן אפשר לבטאה בשווא נח, ולא שאין לאות אל"ף מבטא כלל (ובאמת מחמת קלות האות אל"ף במבטא, קריאת אל"ף בשווא נח נשמעת מעין עצירה מאולצת באמצע המילה).

י"י ניקוד החטף קמץ כאן הוא שווא נע במהותו, ונהגה כקמץ משום שמקורו מהמילה 'גִּרְוֹן' שהגימ"ל בחולם, ולכן כשהתארכה המילה והחולם התבטל והפך לשווא, נשאר שווא זה נוטה לקמץ כדי לשמור על הגיית החולם המקורית (כמבואר בארוכה במאמר החטפים).

י" עיין במאמר על השווא שאחר ה"א הידיעה שם מבואר שכאשר נשמט הדגש שאחר ה"א הידיעה (או אחת מהאותיות כל"ב המנוקדות בפתח להורות על ידוע), ואין מתג לפני השווא, השווא נח.

וכאן בכל הספרים אין מתג לפני השווא, ומוכח שהאות שאחריה בשווא נח.

